

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 86 - Afgiftekantoor: Brussel V - maart 2014 - info@idefisc.be

Editoriaal

Een centraal bestand, het begin van een vermogenskadaster

Iedereen krijgt tegenwoordig adviezen van zijn bankinstellingen die hen waarschuwen van het feit dat de bank zijn identiteit en het nummer van zijn bankrekening communiceert aan een “centraal bestand” tot welke de fiscus toegang kan hebben.

In realiteit wordt dit bestand niet bijgehouden door de fiscale administratie, maar wordt deze beheerd door de Nationale Bank van België. Het bevat noch de saldo's van de rekeningen, noch de namen van de economische begunstigten van de rekeningen die bedrijven bezitten, maar enkel de identiteit van de titularis en het bankrekeningnummer dat een Belgische inwoner bezit bij een Belgische bank.

De belastingplichtigen moeten zelf ook de lijst van bankrekeningen die zij bij buitenlandse banken bezitten, communiceren.

De fiscus zal niet automatisch toegang hebben tot deze informatie. Hij kan pas toegang hebben, met het oog op een belasting, nadat hij “aanwijzingen van fraude” heeft bekend gemaakt aan de belastingplichtige die, in voorkomend geval, het recht zal hebben om aan de rechter een betwisting op dit punt voor te leggen.

Maar deze formaliteit is niet vereist voor de belastingontvanger wanneer hij probeert om de reeds verworven belastingen te innen. Hij kan zich onvoorwaardelijk richten tot het centrale Contactpunt en de lijst van alle bankrekeningen die een Belgisch belastingplichtige bezit, bekomen, alsook van alle buitenlandse rekeningen die deze laatste zal aangegeven hebben. En, wanneer deze informatie in het bezit is van de ontvanger, is hij vrij om deze te communiceren aan de belastingdiensten, en zelfs

om deze informatie in te voeren in een algemene databank van de fiscale administratie.

Als men daaraan vanaf 2015 het perspectief van een automatische informatie-uitwisseling tussen vele landen toevoegt en de ontwikkeling van de patrimoniale documentatie die de administratie verzamelt, moet men hieruit besluiten dat, ondanks de enkele regels die nog bestaan om het privéleven te beschermen, het een waar vermogenskadaster is dat, stuk per stuk, door de administraties wordt opgebouwd. In dat domein als in zovele andere, en niet alleen op vlak van fiscale zaken, denkt de Staat dat het zijn recht is om alles te weten over iedereen en geeft zichzelf hiervoor de nodige middelen.

Thierry AFSCHRIJFT

De slagen van de berenklauw

Neutraliteit van de Staat?

In België was het de traditie dat de politieke macht zich, zeker op fiscaal vlak, niet moeide met het beheer van individuele dossiers van belastingplichtigen.

Dat is de reden waarom de ministeriële kabinetten, wanneer ze werden gewaarschuwd door een belastingplichtige die zich beklaagde over zijn fiscale behandeling, zich traditioneel onthielden om hierin tussen te komen, behalve eventueel de klacht doorspelen aan de bevoegde dienst.

Deze traditie van “neutraliteit van de Staat” houdt in dat de politici, en meer bepaald de leden van de regering, algemene beslissingen kunnen nemen in het kader van hun competenties, maar dat het exclusief aan de administratie toekomt om de specifieke gevallen te beheren.

Het is dan ook verwonderlijk om te zien dat parlementairen, wanneer het gaat om een vermeende fiscale fraude, onmiddellijk vragen stellen aan leden van de regering over specifieke dossiers, en zelfs dat bepaalde dossiers, betreffende dossiers van grote bedrijven of zinnebeeldige personaliteiten, het voorwerp vormen van onderzoeken, zoals dat het geval is voor een groot elektriciteitsbedrijf, dit op verzoek van een Staatssecretaris die werd gewaarschuwd door een collega van zijn politieke partij. Los van dit feit, dit belangrijk principe van de neutraliteit van de Staat, is een nieuwe afdrijving van de macht, gewoon omdat men zich in een verkiezingscampagne bevindt.

De ongelikte beer

Editoriaal

Een centraal bestand, het begin van een vermogenskadaster	1
Nieuwe berekeningswijze voor de sociale bijdragen voor zelfstandigen	6
Het Belgische regime van belastingaftrek voor pensioensparen veroordeeld door het Hof van Justitie	7
Eindelijk een rechtzetting van een onrechtvaardigheid voor erfgenamen inzake levensverzekeringscontracten !	9
Nieuwe regeling voor gelegenheidswerknemers in de horecasector	10
Aandelen op naam en gedematerialiseerde aandelen van Belgische vennootschappen: ziehier de informatieverplichting bij overlijden.	11
Tax shelter: opeenvolgende hervormingen	12
Kredietinstellingen die in andere lidstaten gevestigd zijn: België wordt opnieuw in gebreke gesteld	14
Belastingvrije som voor kinderen ten laste : België schendt de vrijheid van vestiging	15
De NBB en bepaalde financiële instellen mogen toegang hebben tot de gegevens van het Rijksregister	16
Beperking van de betalingen in contanten: verschillen in de EU	18
Controle van grensoverschrijdend verkeer van liquide middelen : een nieuw koninklijk besluit	19
De fiscus is rechtsplegingsvergoeding verschuldigd	20
Tijdelijke invoering van een nieuwe investeringsaftrek voor kleine bedrijven	21

Nieuwe berekeningswijze voor de sociale bijdragen voor zelfstandigen

Vanaf 2015 zal een nieuw systeem voor de berekening van de sociale bijdragen voor zelfstandigen in voege treden.

Nu worden de sociale bijdragen die door de zelfstandigen verschuldigd zijn, berekend op basis van de geïndexeerde inkomsten van het derde jaar dat vooraf gaat aan het jaar dat ze verschuldigd zijn. Zo baseert men zich op de inkomsten die de zelfstandige verworven heeft in 2010 om de sociale bijdragen te berekenen die in 2013 verschuldigd zijn (geïndexeerde inkomsten N-3).

Voor zelfstandigen die starten met hun activiteiten worden de sociale bijdragen die verschuldigd zijn voor elk van de eerste drie jaren bij uitzondering berekend op basis van de beroepsinkomsten van het betrokken jaar. Om dit te doen, betalen deze zelfstandigen voorlopige bijdragen en van zodra hun sociaal verzekeringsfonds de exacte verworven inkomsten kent, wordt een afrekening opgesteld teneinde te bepalen of de zelfstandige een supplement moet betalen of als hem een te veel geïnd bedrag moet terugbetaald worden.

Dit systeem heeft dus het bij-

zondere karakter dat het zich baseert op een financiële situatie die drie jaar oud is, met uitzondering voor de startende zelfstandigen. De inkomsten van een zelfstandige kunnen echter van jaar tot jaar onderhevig zijn aan belangrijke fluctuaties. Bij een daling van de inkomsten in vergelijking met het referentiejaar zal de zelfstandige moeten rekening houden met een belangrijke kost om zijn activiteiten verder te zetten.

Vanaf 1 januari 2015 zullen de beroepsinkomsten van een bepaald jaar de basis vormen van de verschuldigde bijdragen voor datzelfde jaar. Zo zullen de verschuldigde sociale bijdragen voor het jaar 2015 afhankelijk zijn van de verworven beroepsinkomsten van de zelfstandige tijdens datzelfde jaar 2015.

In de praktijk zullen de voorlopige bijdragen – berekend op basis van de geïndexeerde inkomsten van N-3 – elk trimester moeten betaald worden, zoals dat het geval is in het huidige systeem. Het sociaal verzekeringsfonds van de zelfstandige zal echter een afrekening sturen zodra zij de definitieve inkomsten heeft ontvangen die door de fiscale administratie werden vastgesteld, zoals dat op vandaag het geval is voor de startende zelfstandigen. Na deze afrekening zal de zelfstandige een supplement moeten storten of het teveel dat hij betaald heeft, teruggestort krijgen.

“

Vanaf 1 januari 2015 zullen de beroepsinkomsten van een bepaald jaar de basis vormen van de verschuldigde bijdragen voor datzelfde jaar. Zo zullen de verschuldigde sociale bijdragen voor het jaar 2015 afhankelijk zijn van de verworven beroepsinkomsten van de zelfstandige tijdens datzelfde jaar 2015.

”

Daarentegen, als de zelfstandige voorziet dat hij meer inkomsten zal verwerven dan deze die hij tijdens het referentiejaar heeft verworven, kan hij, voor de voorlopige bijdragen (N-3), vrijwillig een bijdrage betalen op inkomsten die vermoedelijk hoger zullen liggen. Hij kan op dezelfde wijze, als hij daar expliciet om vraagt en hiervoor duidelijke elementen aanbrengt die aantonen dat zijn inkomsten lager zullen zijn dan de vastgelegde barema's, een vermindering van de trimestriële bijdragen aanvragen. Deze elementen kunnen bijvoorbeeld zijn het verlies van een belangrijke klant, een bevalling, een ziekteperiode, de overstap naar een bijberoep... Het sociaal verzekeringsfonds zal over deze aanvraag oordelen.

Toch zal men moeten opletten wanneer men aanvragen tot vermindering doet, want er is ook een systeem van verhogingen

voorzien als de zelfstandige ten onrechte een vermindering heeft verkregen.

De oude berekeningswijze was over het algemeen gunstig voor zelfstandigen die aan het begin van hun carrière stonden. Het was inderdaad zo dat de inkomsten van de eerste drie jaar niet alleen als basis dienden voor de berekening van elk van deze jaren, maar ook voor de volgende drie jaren. De inkomsten van de eerste drie jaren zijn echter over het algemeen relatief zwakker.

We kunnen dus concluderen dat, ook al zal het nieuwe systeem voor startende zelfstandigen dus over het algemeen minder gunstig zijn dan het oude systeem, het zal niettemin nauwer overeenkomen met de fluctuaties over de jaren heen van de inkomsten van de zelfstandigen die in het huidige systeem vaak geconfronteerd worden met moeilijke situaties.

Lida ACHTARI

Het Belgische regime van belastingaftrek voor pensioensparen veroordeeld door het Hof van Justitie

Bij arrest van 23 januari 2014 heeft het Europese Hof van Justitie (EHVJ) het Belgische regime van belastingaftrek voor bijdragen die gestort worden in het kader van pensioensparen veroordeeld omdat dat deze aftrek enkel de stortingen betreft bij Belgische instellingen en in fondsen die in België werden opgericht.

Het Hof is van mening dat België, door op die manier de winst van de belastingaftrek voor bijdragen die gestort worden bij Belgische financiële instellingen te beperken, een ontoelaatbare afbreuk heeft gedaan aan het vrije verkeer van diensten binnen de Unie, een vrijheid die gegarandeerd wordt door artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

Volgens het Hof kan dit regime zowel de Belgische belastingplichtigen afschrikken om aan pensioensparen te doen bij financiële instellingen die in andere lidstaten gesitueerd zijn als deze

laatste ontmoedigen om hun diensten op de Belgische markt aan te bieden.

België ontkent het bestaan van een belemmering niet. Deze zou echter gerechtvaardigd zijn om dwingende redenen van algemeen belang.

Eerst roept België de noodzaak in om de coherentie van het Belgische fiscale systeem te beschermen. Het systeem zou inderdaad aan een zekere symmetrie beantwoorden, aangezien het enkel de belasting van inkomsten uit pensioensparen voorziet wanneer de uitgevoerde stortingen aanleiding geven tot een belastingvermindering. Daartegenover, wanneer men niet heeft kunnen genieten van de belastingvermindering op de gestorte bijdragen, zijn de inkomsten uit pensioensparen vrijgesteld.

Vervolgens laat de Belgische staat gelden dat het systeem, zoals het voorzien is, aan de ene kant toelaat om de toekenningsvoorwaarden voor de belastingvermindering te controleren, en aan de andere kant toelaat om de perceptie van de verschuldigde belasting op het bedrag dat wordt toegekend, te verzekeren dankzij verplichtingen waarvoor de financiële instellingen en Belgische fondsen voor pensioensparen moeten instaan tegenover de fiscale administratie. De aantasting van de vrijheid van levering van diensten dat het

“

Bij arrest van 23 januari 2014 heeft het Europese Hof van Justitie (EHVJ) het Belgische regime van belastingaftrek voor bijdragen die gestort worden in het kader van pensioensparen veroordeeld omdat dat deze aftrek enkel de stortingen betreft bij Belgische instellingen en in fondsen die in België werden opgericht.

Het Hof is van mening dat België, door op die manier de winst van de belastingaftrek voor bijdragen die gestort worden bij Belgische financiële instellingen te beperken, een ontoelaatbare afbreuk heeft gedaan aan het vrije verkeer van diensten binnen de Unie, een vrijheid die gegarandeerd wordt door artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

”

regime bewerkstelligt, zou dus zijn rechtvaardiging vinden in de noodzaak om een efficiënte fiscale controle te verzekeren.

Een laatste argument van de staat kwam voort uit de zorg om de belangen van de spaarders te beschermen teneinde de uitkering van het pensioen dat hen zal verschuldigd zijn te garanderen. De Europese richtlijn inzake informatie-uitwisseling tussen lidstaten zou, volgens de Belgische

staat, onvoldoende zijn om deze bescherming te garanderen.

Het Hof weerlegt al deze argumenten.

Voor het Hof zou de coherentie van het Belgische fiscale systeem slechts in een specifiek geval bedreigd zijn: een belastingplichtige die genoten heeft van een belastingvermindering op de bijdragen die gestort worden in het kader van een pensioensparen, brengt, vooraleer hij de inkomsten van dit sparen geïnd heeft, zijn woonplaats over naar een andere lidstaat met wie een verdrag ter bescherming van de dubbele belasting van kracht is en die de bevoegdheid om pensioeninkomsten te belasten, toekent aan het land van verblijf.

Bijgevolg zou het beschermen van de coherentie van het Belgische fiscale systeem een regime dat de weigering voorziet om een belastingvermindering toe te kennen op bijdragen die gestort werden bij financiële instellingen die in andere lidstaten gevestigd zijn, slechts algemeen kunnen rechtvaardigen.

Wat betreft het tweede argument van de Belgische staat, is het Hof van mening dat de Europese richtlijn die de informatie-uitwisseling tussen lidstaten regelt en de mogelijkheid om van de belastingplichtige te eisen dat hij zelf de nodige bewijzen aanlevert voor de toekenning van de vermindering het voldoende

mogelijk maken om de efficiëntie van de fiscale controles te garanderen.

Ten slotte is het Hof van oordeel dat de staat niet voldoende heeft aangetoond dat de belemmering van de vrije dienstverlening die het betwiste regime invoert in proportie is met het doel om de belangen van de spaarders te beschermen.

België zal bijgevolg binnenkort haar wetgeving conform moeten maken aan het Europese recht en de belastingvermindering op bijdragen die gestort worden in het kader van het pensioensparen moeten toekennen, of dit sparen nu gebeurt bij een Belgische financiële instelling of bij een instelling die in een anderen lidstaat van de Europese Unie is gevestigd

Pauline MAUFORT

Eindelijk een rechtzetting van een onrechtvaardigheid voor erfgenamen inzake levensverzekeringscontracten !

In een vorige IDEFISC (april 2013) hebben wij de dramatische gevolgen voor erfgenamen uiteen gezet van een wet van 10 december 2012 die de wet op de landverzekeringsovereenkomst.

Deze wet, onder voorwendsel van bescherming van de reservataire erfgenamen had voor de fiscale administratie als gevolg dat de vervolging en de recuperatie van successierechten die door derden verschuldigd waren op sommen die ontvangen werden ten gevolge van de uitvoering van een levensverzekeringscontract, ten laste van de erfgenamen, te vergemakkelijken, zelfs als deze laatste

niet de minste cent hadden getrokken.

Een combinatie van wettelijke bepalingen zorgde inderdaad aan de ene kant voor een solidaire verantwoordelijkheid van de wettelijke erfgenamen met de bijzondere legatarissen die begunstigen waren van de levensverzekeringscontracten (en debiteuren van de successierechten die tot 80 % van het ontvangen kapitaal konden oplopen) en, aan de andere kant, voor een vergemakkelijking van het aanroepen van de erfrechtelijke reserve door de wettelijke erfgenamen, waardoor « duistere » contracten makkelijker zichtbaar werden voor de fiscus.

In de hypothese dat de wettelijke erfgenaam zijn deel van het levensverzekeringscontract opeiste, zijn belangen benadeelde ten voordele van een derde, werd de fiscale administratie hiervan ingelicht, en kon hij de successierechten die verschuldigd waren op het kapitaal van de levensverzekering recupereren ten laste van de erf-

genamen (die enkel maar hetgeen dat hen verschuldigd was hadden geëist), terwijl de kans dat de derde ondertussen het kapitaal had dien verdwijnen, weldegelijk aanwezig was.

Een arrest van het Grondwettelijk Hof had deze solidariteit tussen erfgenamen en legatarissen reeds in 2010 gesanctioneerd, maar zonder een concrete oplossing te bieden om dit probleem op te lossen wat tot bijzonder onrechtvaardige situaties leidde, waar de erfgenamen ertoe gehouden waren de successierechten die door de bevoorrechte derde verschuldigd waren, te vereffenen, zonder aan het kapitaal te hebben kunnen raken.

Het is inderdaad zo dat de wettelijke erfgenamen in principe de afgifte van legaten kunnen weigeren zolang de bijzondere legatarissen de successierechten die ze verschuldigd zijn aan de Schatkist zelf niet hebben betaald

Niettemin is deze beschermingsmaatregel voor erfgenamen, die dient om hen te beschermen tegen deze wettelijke solidariteit, niet geldig in geval van een levensverzekeringscontract, aangezien de begunstigde van het levensverzekeringscontract zich niet tot de erfgenamen moet richten voor de afgifte van het verzekerde kapitaal, maar enkel tot de verzekeringsmaatschappij die geen toestemming moet vragen aan de erfgenamen om het ver-

Deze wet voegt een zin toe aan artikel 70 van het Wetboek van successierechten, die zegt dat de solidariteit enkel nog van toepassing is op rechten en interessen die verschuldigd zijn op een aankoop die door artikel 8 van het Wetboek van successierechten gelijkgesteld is met een legaat.

Met andere woorden, deze solidariteit is niet meer van toepassing op bedragen die door een derde worden ontvangen bij uitvoering van een levensverzekeringscontract.

zekerde kapitaal te betalen aan de begunstigde die werd aangeduid in het contract.

Aangezien het kapitaal wordt uitbetaald zonder tussenkomst van de erfgenamen kunnen zij niet zeker zijn van de effectieve betaling van de successierechten.

Op vandaag is dit opgelost dankzij een wet van 21 december 2013 die op 10 januari 2014 van kracht werd.

Deze wet voegt een zin toe aan artikel 70 van het Wetboek van successierechten, die zegt dat de solidariteit enkel nog van toepassing is op rechten en interessen die verschuldigd zijn op een aankoop die door artikel 8 van het Wetboek van successierechten gelijkgesteld is met een legaat.

Met andere woorden, deze solidariteit is niet meer van toepassing op bedragen die door een derde worden ontvangen bij uitvoering van een levensverzekeringscontract.

Op deze manier wordt er een uitzondering gemaakt op de regel volgens dewelke de wettelijke erfgenamen en de legatarissen onder algemene titel van de erfenis van een inwoner van het Koninkrijk verantwoordelijk zijn voor de rechten en interessen die verschuldigd zijn door de legatarissen onder bijzondere titel.

Voortaan voorziet de wet van 21 december 2013 dat het principe van

de verantwoordelijkheid van de erfgenamen en legatarissen onder algemene titel niet wordt toegepast in de hypothese van de perceptie, door een derde, van een kapitaal van levensverzekering waarvoor successierechten door deze derde verschuldigd zijn ten voordele van de Schatkist.

Séverine SEGIER

Nieuwe regeling voor gelegenhedswerknemers in de horecasector

Sinds 1 oktober 2013 is er een nieuwe sociale en fiscale regeling van toepassing voor de gelegenhedswerknemers in de horecasector.

Deze nieuwe regeling die met terugwerkende kracht op 1 oktober 2013 van toepassing is, werd door een wet van 11 november 2013 ingevoerd. Er werd ook een koninklijk besluit van 12 november 2013 ter uitvoering van de voornoemde wet uitgevaardigd.

Het is van toepassing op gelegenhedswerknemers met wie de werkgever een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur of een arbeidsovereenkomst voor een duidelijk omschreven opdracht voor maximum twee opeenvolgende dagen heeft afgesloten.

Het koninklijk besluit van 12 november 2013 heeft een contingent ingevoerd teneinde het aantal dagen te beperken voor dewelke de werkgever en de werknemer kunnen genieten van de bijzondere voorwaarden van deze regeling.

In dit opzicht worden de sociale bijdragen berekend op een forfait van respectievelijk 7,50 euro per uur met een maximum van 45

euro of 45 euro per dagelijks blok en niet op basis van de reële bezoldiging van de werknemer.

Deze voordelige berekening is echter enkel van toepassing voor een maximum van 50 dagen per jaar voor werknemers onder dit bijzonder statuut. Eenmaal dit

“

De wet van 11 november 2013 wijzigt ook het Wetboek van inkomstenbelasting door een aparte belasting van 33 % te voorzien, te vermeerderen met de gemeentelijke opcentiemen, voor de bezoldigingen die betaald worden aan gelegenhedswerknemers die werkzaam zijn in de horecasector, voor prestaties die werden geleverd gedurende maximum 50 dagen per jaar.

”

contingent is uitgeput, zal de reële bezoldiging van de werknemer als basis dienen voor de berekening.

Bovendien is er voor wat betreft het gebruik van het voornoemde forfait een jaarlijks contingent van 100 dagen voorzien voor de werkgevers die gelegenhedswerknemers aan het werk zetten in de horecasector.

De wet van 11 november 2013 wijzigt ook het Wetboek van inkomstenbelasting door een aparte belasting van 33 % te voorzien, te vermeerderen met de gemeentelijke opcentiemen, voor de bezoldigingen die betaald worden aan gelegenhedswerknemers die werkzaam zijn in de horecasector, voor prestaties die werden geleverd gedurende maximum 50 dagen per jaar.

Dit belastingtarief is enkel van toepassing als ze voordeliger blijkt te zijn dan het gewone progressieve tarief.

Deze regeling kan overigens gecumuleerd worden met sommige andere statuten op de wijze voorzien in het koninklijk besluit.

Zo kan het statuut van student bijvoorbeeld gecumuleerd worden met het statuut van gelegenhedswerknemer. In dat geval zullen de eerste 50 dagen eerst gebruikt worden voor het statuut van student en daarna zal de werknemer in het kader van het voordelige sociale en fiscale regime nog over 50 dagen beschikken om te werken als gelegenhedswerknemer.

Lida ACHTARI

Aandelen op naam en gedematerialiseerde aandelen van Belgische vennootschappen: zie hier de informatieverplichting bij overlijden.

Het is geen verrassing dat de wetgever met een wet van 21 december 2013 in ons recht een logisch gevolg heeft ingevoerd van de verplichting die aan de Belgische handelsvennootschappen werd opgelegd om niet langer aandelen aan toonder uit te geven en al hun aandelen die eerder aan toonder werden uitgegeven, om te zetten in aandelen op naam of in gedematerialiseerde aandelen.

Een zeker aantal belastingplichtigen, waaronder de privé-stichtingen en Belgische vennootschappen, hebben op heden de plicht om het bestaan van inschrijvingen of aandelen op naam die aan een overledene toebehoorden aan de fiscale administratie door te geven van zodra ze op de hoogte zijn van het overlijden.

Diezelfde belastingplichtigen zien zich, na het overlijden van de houder van een inschrijving of van een aandeel op naam, verbieden een dergelijke overdracht of wij-

ziging van deze aandelen toe te laten.

Deze vennootschappen of privé-stichtingen moeten een lijst van aandelen overmaken aan de administratie vooraleer de aandelen aan de erfgenamen van de overledene kunnen overgedragen worden.

We moeten vermelden dat deze informatieverplichtingen zich opleggen of de overledene al dan niet inwoner is van het Koninkrijk; enkel de inschrijving van aandelen op naam van de overledene

“

Zelfs al is de bedoeling van de wetgever begrijpelijk (te weten, de erfgenamen die fraude van successierechten zouden plegen, kunnen vervolgen), de gebruikte middelen zijn zoals dikwijls, het voorwerp van kritiek: nog maar eens zijn het de privé-personen (Belgische privé-stichtingen en vennootschappen), die gebruikt worden als overbrengers van informatie, en als verplichte informatieleveranciers van de fiscale administratie.

en de kennis die het betrokken instituut heeft van het overlijden, zijn van tel.

Deze maatregelen zullen pas op 1 januari 2015 van kracht worden zodat de procedure van overdracht van gegevens in de praktijk kan worden gebracht.

Bovendien is deze verplichting van overdracht van informatie voor dezelfde privé-stichtingen en Belgische vennootschappen verdubbeld met een verplichting om aan de fiscale administratie alle inlichtingen over te maken waarvan zij menen dat ze noodzakelijk zijn om de juiste perceptie van de successierechten te verzekeren.

Zelfs al is de bedoeling van de wetgever begrijpelijk (te weten, de erfgenamen die fraude van successierechten zouden plegen, kunnen vervolgen), de gebruikte middelen zijn zoals dikwijls, het voorwerp van kritiek: nog maar eens zijn het de privé-personen (Belgische privé-stichtingen en vennootschappen), die gebruikt worden als overbrengers van informatie, en als verplichte informatieleveranciers van de fiscale administratie.

In een rechtsstaat is het ontdekken en het vervolgen van inbreuken nochtans de rol van de staat en niet van de burgers zelf.

Séverine SEGIER

Tax shelter: opeenvolgende hervormingen

Sinds de wet van 2 augustus 2002 is het fiscaal regime van tax shelter ten volle van kracht. We herhalen dat dit regime een grote fiscale prikkel is die ertoe dient om de productie van audiovisuele en cinematografische werken in België aan te moedigen. Dit systeem laat een Belgisch bedrijf of een Belgische vestiging van een buitenlands bedrijf dat investeert in de Belgische film toe om onder bepaalde voorwaarden te genieten van een vrijstelling van haar belastingvrije reserves van 150% van de effectief gestorte sommen.

Laatst werd in juni een hervorming doorgevoerd. We noteren dat er geen fundamentele verandering van artikel 194ter van het Wetboek van inkomstenbelasting werd doorgevoerd.

Dit betekent dat het afsluiten van een « kaderovereenkomst » tussen de producer en de investeerder nog steeds vereist is. De vrijstelling is altijd beperkt tot 50% van de belastingvrije winst van het bedrijf dat investeert met een plafond vastgesteld op 750.000 euro per belastbare periode. Een bedrijf kan dus kiezen voor een investering die maximum een derde van haar winst bedraagt. We moeten ook vermelden dat het totaal van de toegelaten investeringen hetzelfde is gebleven: 50% van het totale budget van de film.

Niettemin werden bepaalde percentages verder uitgewerkt. De gevestigde productiefirma moet zich voortaan verbinden tot het spenderen van 90% van het totale geïnvesteerde bedrag in België terwijl de oude wet vereiste dat 150% van het geïnvesteerde bedrag dat op een andere manier dan onder de vorm van een lening werd gespendeerd op Belgisch grondgebied.

Tweede nieuwigheid, de fiscale vrijstelling wordt pas toegekend als minimum 70% van die uitgaven direct gelinkt is aan de productie van de film. Velen juichen dit toe. Blijkt inderdaad dat vele bedrijven die als tussenpersoon optreden tussen de producers en de investeerders zich meer concentreren op de pure financiële kant van het mechanisme van de tax shelter dit ten nadele van de eerste doelstelling van de fiscale prikkel. De wetgever heeft blijkbaar efficiënt willen reageren op deze “omwenteling” door een dergelijke drempel vast te stellen die de “rand” uitgaven beperkt, en door een lijst van uitgaven op te maken die beschouwd worden als rechtstreeks verbonden met de productie of niet.

Derde nieuwigheid, de niet-aftrekbaarheid van kosten en verliezen, waardeverminderingen, provisies en afschrijvingen die afhankelijk van het geval, betrekking hebben op de schuldvorderingen en op de productie- en exploitatierechten van het audiovisueel werk wordt uitgebreid tot alle belastingplichtigen met voorbehoud van enkele uitzonderingen. En het is nog niet gedaan, er is mo-

menteel een nieuwe hervorming bezig. 14 februari jongstleden werd in de Ministerraad een wetsontwerp goedgekeurd. Het nieuwe regime wenst een “tax shelter attest” in te voeren en een gespecialiseerde controlecel voor uitgaven.

Voortaan, en dit zorgt voor een kleine rel in die branche, zullen de investeerders een fiscaal voordeel genieten wat de rechten zal aantrekken, maar zonder deze aan te kopen, die verbonden zijn aan de productie en het audiovisuele werk.

We herinneren dat in het huidige systeem de investering onderverdeeld is in een onderdeel « lening » (40%) en een onderdeel « equity » bestaande uit een aandeel van de opbrengsten gelinkt aan de geproduceerde film (60%). Voor wat betrekking heeft op het tweede onderdeel geeft de administratie toe dat deze kan gedekt worden, mits het respecteren van een aantal voorwaarden, door een optie “put” die aan de investeerder de mogelijkheid laat om de rechten die verbonden zijn aan de productie van de film te verkopen.

Dit mechanisme, als het sterk het rendement van de tax shelter stimuleert, heeft een zeker afwijkingsrisico met zich meegebracht en een sterke concurrentie tussen het productieluik en het investeringsluik die de wetgever heeft willen verhelpen.

Concreet betekent dit dat de investeerder en de producer altijd een « kaderovereenkomst » zullen moe-

“

Er is momenteel een nieuwe hervorming bezig. 14 februari jongstleden werd in de Ministerraad een wetsontwerp goedgekeurd. Het nieuwe regime wenst een “tax shelter attest” in te voeren en een gespecialiseerde controlecel voor uitgaven.

Voortaan, en dit zorgt voor een kleine rel in die branche, zullen de investeerders een fiscaal voordeel genieten wat de rechten zal aantrekken, maar zonder deze aan te kopen, die verbonden zijn aan de productie en het audiovisuele werk.

”

ten afsluiten. De administratie zal een controle van de investering en de uitgaven uitvoeren. In voorkomend geval zal de administratie een attest afleveren aan de producer waar wordt verklaard dat de wettelijke voorwaarden gerespecteerd werden. Dit zal aan de investeerder worden overgemaakt die de fiscale vrijstelling van de geïnvesteerde winsten zal bekomen.

Het hervormingsproject zou nog dit jaar moeten van kracht gaan en zal een geweldig win-win systeem komen versterken en verbeteren, wat zowel voor de bedrijven als voor de Belgische filmindustrie gunstig zal zijn

Vivian LURQUIN

Kredietinstellingen die in andere lidstaten gevestigd zijn: België wordt opnieuw in gebreke gesteld

België wordt opnieuw in gebreke gesteld door de Europese Commissie om een einde te stellen aan deze discriminerende paktijken tegenover kredietinstellingen die in andere lidstaten gevestigd zijn.

De Commissie heeft inderdaad recent aan België gevraagd om haar wetgeving over verrichtingen met betrekking tot bepaalde roerende waarden te wijzigen.

De wet van 6 augustus 1993 met betrekking tot verrichtingen op bepaalde roerende waarden behoudt inderdaad het gebruik van vereffeningssystemen van aandelen-transacties (tax clearing) voor aan kredietinstellingen die in België gevestigd zijn.

De vereffeningssystemen laten het bezitten en overdragen van aandelen aan een vast tarief toe.

De Commissie ziet geen enkel geldig motief om de kredietinstellingen die in andere lidstaten gevestigd zijn, uit te sluiten. Volgens de Commissie zou België hen dezelfde voorwaarden als deze voor de Belgische instellingen kunnen opleggen en de beschikbare middelen van de Unie inzake de administra-

tieve samenwerking op fiscaal vlak kunnen gebruiken teneinde het respecteren van de fiscale regels te garanderen.

De Commissie meent dan ook dat de uitsluiting van kredietinstellingen die in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigd zijn de vrije dienstverlening die in artikel 56 van het Verdrag van de Werking van de Europese Unie bedoeld wordt, schendt.

“

De aanvraag werd onder de vorm van een gemotiveerd advies opgestuurd. Als zij geen bevredigend antwoord van België ontvangt binnen een termijn van twee maanden, zal de Commissie in principe beslissen om de zaak voor het Hof van Justitie van de Europese Unie te brengen.

”

De aanvraag werd onder de vorm van een gemotiveerd advies opgestuurd. Als zij geen bevredigend antwoord van België ontvangt binnen een termijn van twee maanden, zal de Commissie in principe beslissen om de zaak voor het Hof van Justitie van de Europese Unie te brengen.

De lector zal niet nalaten om op te werpen dat België duidelijk een slechte leerling blijkt te zijn in ter-

men van discriminatie tegenover buitenlandse kredietinstellingen, gelet op het aantal procedures die de voorbije maanden reeds in die materie tegen haar werden ingesteld...

Pascale HAUTFENNE

Belastingvrije som voor kinderen ten laste : België schendt de vrijheid van vestiging

Bij de rechtbank van eerste aanleg van Luik werd een zaak aangehangig gemaakt waarbij een belastingplichtig koppel en de Belgische staat tegenover elkaar stonden.

De heer Imfeld was werkzaam in Duitsland als advocaat en verwierf de totaliteit van zijn inkomsten in dat land, terwijl zijn echtgenote, mevrouw Garcet, loontrekkende was in België. Het koppel verbleef in België en had twee kinderen ten laste.

Op grond van het verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat werd afgesloten tussen België en Duitsland zijn de inkomsten die de heer Imfeld verworven heeft belastbaar in Duitsland en vrijgesteld in België, terwijl de inkomsten van mevrouw Garcet belastbaar zijn in België.

De inkomsten van de heer Imfeld waren hoger dan deze van zijn echtgenote.

De Belgische fiscale wet kent aan elke belastingplichtige een belastingvrije som toe die wordt verhoogd wanneer de belastingplichtige personen ten laste heeft,

maar wanneer de belasting wordt gevestigd op naam van de echtgenoten wordt deze verhoging eerst verrekend op het deel van het inkomen van de echtgenoot die de hoogste beroepsinkomsten heeft.

De gecombineerde toepassing van het verdrag ter preventie van de dubbele belasting en de Belgische fiscale wet heeft in werkelijkheid tot gevolg gehad dat het koppel het voordeel van de toeslagen op de totale belastingvrije som voor een kind ten laste verloren is.

Deze supplementaire som die vatbaar is voor vrijstelling werd inderdaad verrekend op de inkomsten van de echtgenoot die de hoogste beroepsinkomsten had, meer bepaald de heer Imfeld. De inkomsten van deze laatste werden echter, op grond van het verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat werd afgesloten tussen België en Duitsland, uit de belastbare grondslag in België gehaald.

Dit heeft tot gevolg gehad dat er in werkelijkheid geen enkele som werd vrijgesteld van belasting op grond van de toeslagen voor kinderen ten laste en dit terwijl het koppel twee kinderen ten laste had.

Het koppel had de belastingen die op die manier door de Belgische fiscale administratie werden opgelegd, betwist. Hun bezwaren werden echter verworpen en er werd beroep aangetekend bij de

“

België zal haar wetgeving in conformiteit moeten brengen het Europees recht teneinde de vrijheid van vestiging niet te beperken en de belastingplichtigen, zoals deze in de betwiste zaak, toe te laten te genieten van de toeslagen op de belastingvrije som voor kinderen ten laste.

”

rechtbank van eerste aanleg van Luik. Deze rechtbank heeft besloten om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie teneinde te weten te komen of de Belgische fiscale reglementering verenigbaar is met de vrijheid van vestiging die door het Europees recht wordt bekrachtigd.

Indien in deze zaak mevrouw Garcet had genoten van beroepsinkomsten die hoger waren dan deze van haar echtgenoot of als de heer Imfeld de totaliteit van zijn inkomsten eerder in België had verkregen dan in Duitsland, dan zou het koppel recht hebben gehad op de toeslagen op de belastingvrije som voor kinderen ten laste.

Het Hof merkt dus op dat de betwiste Belgische reglementering zo voor een verschil in fiscale behandeling zorgt tussen koppels die burgers zijn van de Unie en in België verblijven « in functie van de oorsprong en het belang

van hun inkomsten wat voor een afschrikkend effect kan zorgen voor de uitoefening door deze laatste van de door het verdrag gegarandeerde vrijheden en meer bepaald van de vrijheid op vestiging ». Deze reglementering is in staat om de burgers af te schrikken om hun recht op vrijheid van vestiging uit te oefenen wanneer ze een economische activiteit in een andere lidstaat uitoefenen en dit terwijl ze in België blijven wonen, alsook om de onderdanen van andere lidstaten af te schrikken om hun recht op vrij verkeer uit te oefenen wanneer ze hun verblijfplaats in België vestigen terwijl ze verder blijven werken in de lidstaat van dewelke ze onderdaan zijn. België heeft overigens geen noodoplossing voorzien voor deze negatieve effecten.

Het Hof is van oordeel dat het koppel automatisch werd ontzegd van een deel van de vrijstellingen die voorzien zijn voor verblijvende koppels omdat één van hen zijn vrijheid van vestiging heeft uitgeoefend en omwille van de verrekeningsmodaliteiten voor de toeslagen op de belastingvrije som voor kinderen ten laste.

Vervolgens onderzoekt het Hof of deze beperking op de vrijheid van vestiging gerechtvaardigd is. Volgens een vaste rechtspraak van het Hof zou een beperking inderdaad slechts toegelaten geweest zijn indien de beperking enerzijds een legitiem doel dat verenigbaar is met het verdrag nastreeft, voor

zover dat de betwiste maatregel zou dienen voor de realisatie van dat doel en niet verder zou gaan dan wat nodig is om dat doel te bereiken, en, anderzijds, als de beperking gerechtvaardigd is voor dringende redenen van algemeen belang.

Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen geldige rechtvaardiging is voor deze beperking.

Bijgevolg is het Hof van mening dat het verdrag ingaat tegen de toepassing van een fiscale reglementering van een lidstaat die « als gevolg heeft dat een koppel dat in deze lidstaat verblijft en dat zowel inkomsten ontvangt in die lidstaat als in een andere lidstaat het effectieve voordeel van een bepaald fiscaal voordeel wordt ontzegd omwille van deze verrekeningsmodaliteiten, terwijl dat dat koppel er wel zou van genieten indien de echtgenoot die de hoogste inkomsten heeft de totaliteit van zijn inkomsten niet in een andere lidstaat verwierf ».

België zal dus haar wetgeving in conformiteit moeten brengen met het Europees recht teneinde de vrijheid van vestiging niet te beperken en de belastingplichtigen, zoals deze in de betwiste zaak, toe te laten te genieten van de toeslagen op de belastingvrije som voor kinderen ten laste.

Lida ACHTARI

De NBB en bepaalde financiële instellingen mogen toegang hebben tot de gegevens van het Rijksregister

In een vorig nummer informeerden wij u over de publicatie in het Belgisch Staatsblad van een koninklijk besluit betreffende de werkingsmodaliteiten van het « centraal aanspreekpunt » (CAP) dat werd opgericht binnen de Nationale Bank van België (NBB).

Dit « centraal aanspreekpunt », dat gecreëerd in 2011 werd in het kader van de versoepeling van het bankgeheim, heeft tot doel het oplijsten van bepaalde gegevens (identiteit van de klanten, bankrekeningnummers en contracten) die de financiële instellingen voortaan over hun klanten moeten doorgeven. De gegevens die op die manier worden verzameld, zullen door de fiscale administratie kunnen geconsulteerd worden in geval van aanwijzingen van fiscale fraude of wanneer deze van plan is om tot belasting over te gaan op grond van tekenen en indiciën van gegoedheid.

In die context werd een nieuw koninklijk besluit van 3 februari 2014 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd.

Deze heeft tot doel aan de NBB en bank-, wissel-, krediet- en spaarinstellingen toegang te verlenen tot de fiches van het rijksregister van natuurlijke personen teneinde een correcte registratie van de gegevens in het CAP toe te laten.

Deze toegang is echter beperkt: eerst in tijd, vervolgens in het soort toegankelijke gegevens en ten slotte in de toegangsmodaliteiten.

“

Het gebruik van het rijksregisternummer is gerechtvaardigd door de noodzaak om elke fout of verwarring te vermijden die met name gelinkt is aan het bestaan van homoniemen of aan een typefout bij het identificeren van klanten.

Zonder zich uit te spreken over de efficiëntie van de maatregel of over haar gegrondheid ten overstaan van de bescherming van gegevens van persoonlijke aard, moet men toegeven dat ze een consequent administratief werk inhoudt voor de financiële instellingen die deze gegevens moeten aanleveren en dit werk zal zeker kosten met zich meebrengen. De vraag is dus wie deze zal dragen...

”

Zo is dergelijke toegang slechts mogelijk van 11 februari tot 31 december 2014.

Het koninklijk besluit voorziet ook dat slechts bepaalde gegevens van het Rijksregister (naam, voornaam, geboortedatum en -plaats) toegankelijk zijn en dit enkel als de betrokken instellingen dit nummer nog niet hebben geregistreerd in numerieke en gestructureerde vorm in het kader van een andere wetgeving.

Bovendien is een opzoeking niet toegelaten als de financiële instelling reeds op z'n minst over de naam, de voornamen en de geboortedatum van hun klant beschikten op het moment dat de opzoeking wordt aangevat.

Aan de andere kant voorziet het koninklijk besluit een onrechtstreekse toegangswijze via de VZW IDENTIFIN. Deze VZW krijgt op gemotiveerde aanvraag van een financiële instelling de toegang toegekend tot de gegevens van het Rijksregister. De toegankelijke gegevens en de toegangsperiode zijn ook beperkt.

Het verslag aan de Koning dat het koninklijk besluit lijkt deze onrechtstreekse toegang te bevoorrechten. We moeten echter vaststellen dat de tekst van het koninklijk besluit aan de financiële instellingen niet verplicht om zich te richten tot de VZW.

Ten slotte laat het koninklijk besluit aan de bedoelde instellingen die reeds beschikken over het rijksregisternummer van hun klanten in het kader van andere wettelijke verplichtingen, toe om dit nummer te hergebruiken in het kader van en voor de correcte registratie bij het CAP.

Het gebruik van het rijksregisternummer is gerechtvaardigd door de noodzaak om elke fout of verwarring te vermijden die met name gelinkt is aan het bestaan van homoniemen of aan een typefout bij het identificeren van klanten.

Zonder zich uit te spreken over de efficiëntie van de maatregel of over haar gegrondheid ten overstaan van de bescherming van gegevens van persoonlijke aard, moet men toegeven dat ze een consequent administratief werk inhoudt voor de financiële instellingen die deze gegevens moeten aanleveren en dit werk zal zeker kosten met zich meebrengen. De vraag is dus wie deze zal dragen...

Pauline MAUFORT

Beperking van de betalingen in contanten: verschillen in de EU

Het probleem van de beperking van betalingen in contanten werd in een vorig nummer van juni 2012 aangekaart.

De programma-wet van 29 maart 2012 heeft belangrijke wijzigingen aangebracht inzake betalingen in contanten. Deze wet moet gezien worden in het kader van de strijd tegen het witwassen van geld.

Sinds 1 januari 2014 werd het maximumbedrag voor betalingen in contanten gebracht op 3.000 euro (artikel 171). Deze wijziging doelt ook op de betaling in contanten van een voorschot.

Bij verkopen van gebouwen is de betaling in contanten volledig verboden geworden. Het bedrag werd inderdaad teruggebracht tot 0 euro (artikel 170).

De sancties die voorzien zijn voor het niet respecteren van deze beperking kunnen zeer zwaar zijn. Er kan een boete opgelegd worden gaande van 250 euro tot 225.000 euro (artikel 41 van de wet van 11 januari 1993 tot voorkoming van het gebruik van het financieel stelsel voor het witwassen van geld en voor de financiering van terrorisme). Ze

mag echter niet hoger zijn dan 10 % van het bedrag dat in contanten werd betaald.

Enkel privé-personen vallen niet rechtstreeks onder de wet. Er kan wel een verplichting tot aangifte aan de Cel voor Financiële Informatieverwerking (CFI) worden opgelegd aan beroeps-mensen. Zij zouden kunnen vervolgd worden als ze een betaling in contanten aanvaarden voor een bedrag dat hoger is dan het

“

De tendens in Europa neigt naar een – soms belangrijke – vermindering van de maximumbedragen voor betalingen in contanten.

De Belgische wetgever wil strijden tegen fraude en we zullen er ons naar alle waarschijnlijkheid in de toekomst mogen verwachten dat er dergelijke maatregelen bij komen.

”

voorzien maximumbedrag. Er bestaan grote verschillen binnen de Europese Unie voor wat betreft het bedrag. Er is inderdaad geen harmonie voorzien hierover.

Bepaalde landen, zoals Finland, Oostenrijk, Zweden en ook het

Verenigd Koninkrijk kennen geen beperking.

In andere landen is de beperking vastgesteld op meer dan 10.000 euro voor de niet-inwonende consumenten en op ongeveer 2.500 euro voor fiscale inwoners. Dit is het geval in Frankrijk en Spanje.

Deze wijziging die werd aangebracht aan de programma-wet dreigt een negatieve impact te hebben op de handel in België. Men kan het bestaan van een zekere discriminatie vaststellen. De Belgische en buitenlandse consumenten zullen inderdaad geneigd zijn om naar de ons omringende landen te trekken zoals Duitsland of Frankrijk om daar hun aankopen te doen.

Men kan zich dan ook afvragen of dergelijke maatregel echt efficiënt is?

De tendens in Europa neigt naar een – soms belangrijke – vermindering van de maximumbedragen voor betalingen in contanten.

De Belgische wetgever wil strijden tegen fraude en we zullen er ons naar alle waarschijnlijkheid in de toekomst mogen verwachten dat er dergelijke maatregelen bij komen.

Florence CAPPUYNS

Controle van grensoverschrijdend verkeer van liquide middelen : een nieuw koninklijk besluit

In oktober 2005 werd een verordening (EG) n°1889/2005 van het Europees Parlement en van de Raad voor de controle van liquide middelen die de Gemeenschap binnenkomen of verlaten ingevoerd (hierna, Verordening), dit in het kader van de voorkoming van witwassen.

Op 26 januari 2014 werd een koninklijk besluit betreffende bepaalde maatregelen voor de controle van grensoverschrijdend verkeer van liquide middelen aangenomen (B.S., 17 februari 2014). Dit besluit herroept het koninklijk besluit van 5 oktober 2006.

Dit nieuw koninklijk besluit behoudt de aangifteplicht van verkeer van liquide middelen.

In geval van handelsverkeer met staten die geen lid zijn van de Europese Commissie bepaalt artikel 2 van het koninklijk besluit dat de aangifte, die conform moet zijn met het model dat in bijlage aan het besluit is toegevoegd, schriftelijk of elektronisch zal moeten neergelegd worden bij de bevoegde overheid, zijnde de algemene Adminis-

tratie van douane en accijnzen, op de plaats van binnenkomen of uitgaan van de Europese Unie. Het betreft het equivalent van artikel 3 van de Verordening.

In de veronderstelling van handelsverkeer met lidstaten van de Europese Unie moet men rekening houden met artikel 4 van het besluit volgens hetwelk het grensoverschrijdend verkeer van liquide middelen voor een waarde van 10.000 EUR of meer, op vraag van de bevoegde overheid, aan deze laatste moet aangegeven worden door iedere natuurlijke persoon die de liquide middelen begeleidt of door de eigenaar indien de liquide middelen niet door een natuurlijke persoon begeleid worden.

De aangifte wordt mondeling gedaan in aanwezigheid van de bevoegde overheid. Niettemin kan een schriftelijke aangifte worden opgemaakt met het formulier dat in bijlage aan het besluit is toegevoegd, als uit de mondelinge aangifte blijkt dat de overheid liquide middelen vervoert voor een waarde van 10.000 EUR of meer.

Deze aangifteplicht wordt pas als uitgevoerd beschouwd als de geleverde gegevens correct en volledig zijn.

Met liquide middelen bedoelt men enerzijds de verhandelbare instrumenten aan toonder, met inbegrip van de monetaire instrumenten aan toonders zoals reischeques en anderzijds, contanten (bankbiljet-

“

In oktober 2005 werd een verordening (EG) n°1889/2005 van het Europees Parlement en van de Raad voor de controle van liquide middelen die de Gemeenschap binnenkomen of verlaten ingevoerd (hierna, Verordening), dit in het kader van de voorkoming van witwassen.

Op 26 januari 2014 werd een koninklijk besluit betreffende bepaalde maatregelen voor de controle van grensoverschrijdend verkeer van liquide middelen aangenomen (B.S., 17 februari 2014). Dit besluit herroept het koninklijk besluit van 5 oktober 2006.

Dit nieuw koninklijk besluit behoudt de aangifteplicht van verkeer van liquide middelen.

”

ten en muntstukken die in circulatie zijn zoals wisselinstrumenten).

Het besluit zegt ook wat het begrip van grensoverschrijdend verkeer inhoudt. Het betreft het verkeer van liquide middelen tussen België en een lidstaat van de Europese Unie of omgekeerd, ofwel door op de persoon, in de bagage of aan boord van een transportmiddel die gebruikt wordt door een natuurlijke persoon, ofwel op iedere andere wijze, door een al dan niet natuurlijk persoon.

De bevoegde overheid beschikt in bepaalde hypothesen, over een

retentierecht op liquide middelen gedurende een maximum termijn van 14 kalenderdagen. Dit is met name het geval wanneer de aangifteplicht niet gerespecteerd wordt of wanneer aan de aangifteplicht werd voldaan, maar er aanwijzingen zijn die doen vermoeden dat de liquide middelen uit een illegale activiteit voortkomen of bestemd zijn om dergelijke activiteit te financieren.

Voortaan wordt de poging tot inbreuk op de aangifteplicht voorzien in artikel 3 van de Verordening alsook in de voorschriften van artikel 2 van het nieuwe besluit, gesanctioneerd.

Er wordt ook een onderscheid op vlak van de repressie van inbreuken uitgewerkt.

Eenzijds, krachtens artikel 10 van het onderhavige besluit, wordt elke inbreuk of poging tot inbreuk op de aangifteplicht voorzien in artikel 3 van de Verordening alsook in de voorschriften van artikel 2 van het nieuwe koninklijk besluit, bestraft met een boete van 125 EUR tot 1.250 EUR (artikel 261 van de algemene wet op de douane en accijnzen). De straf die voorzien was in het oude koninklijk besluit was een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en een boete van 25 tot 25.000 EUR.

In geval van recidive binnen de vijf jaar nadat een veroordeling in kracht van gewijsde is gegaan, dit betekent een definitieve beslissing

waartegen geen beroep meer kan worden aangetekend, worden de straffen verdubbeld.

Anderzijds, met uitzondering van de inbreuken opgenomen onder artikel 10, blijven de inbreuken op andere bepalingen van het huidige besluit bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en een boete van 25 tot 25.000 EUR.

Florence CAPPUYNS

De fiscus is rechtsplegingsvergoeding verschuldigd

Sinds enkele jaren voorziet het Belgische gerechtelijk recht een forfaitair systeem dat tussenkomt in de advocatenkosten van de rechtspartij die in een proces in het gelijk werd gesteld, ten laste van de rechtspartij die ongelijk heeft gekregen. Dit is wat men noemt « de rechtsplegingsvergoeding », die berekend wordt volgens verschillende criteria die voorzien zijn in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Elke partij die in het ongelijk werd gesteld tijdens een proces ziet zich op die manier veroordeeld tot het betalen van een forfaitaire vergoeding ten voordele van de partij die gewonnen heeft, met uitzondering echter van het Openbaar Ministerie in geval van vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging. Bij arrest van 2008 heeft het Grondwettelijk Hof op dit punt beslist dat de Belgische wet het principe van gelijkheid en niet-discriminatie niet schendt door aan de burgerlijke partij die in het ongelijk werd gesteld voor de strafrechter de rechtsplegingsvergoeding op te leggen, terwijl dat het Openbaar Ministerie er expliciet van wordt vrijgesteld. Het Hof heeft dit verschil in behandeling gerechtvaardigd door te wijzen op de taak van algemeen belang die het Openbaar Ministerie uitoefent.

Gesterkt door deze beslissing van het Grondwettelijk Hof probeert de fiscale administratie sinds enkele maanden, om te ontsnappen aan de rechtsplegingsvergoeding wanneer zij in het ongelijk wordt gesteld in het kader van een procedure die haar tegenover een belastingplichtige stelt. Zij is van mening dat zij naar het voorbeeld van het Openbaar Ministerie handelt in het algemeen belang ten-

“

De fiscale administratie probeert sinds enkele maanden, om te ontsnappen aan de rechtsplegingsvergoeding wanneer zij in het ongelijk wordt gesteld in het kader van een procedure die haar tegenover een belastingplichtige stelt. Zij is van mening dat zij naar het voorbeeld van het Openbaar Ministerie handelt in het algemeen belang teneinde de toepassing van de fiscale wet te garanderen.

Geschrokken door de vraag heeft het Hof van Beroep van Bergen zeer graag de pretenties van de administratie ter zake verworpen.

”

einde de toepassing van de fiscale wet te garanderen.

Geschrokken door de vraag heeft het Hof van Beroep van Bergen zeer graag de pretenties van de administratie ter zake verworpen.

Het Hof is inderdaad van mening dat het Ministerie van Financiën zich niet in dezelfde procedurele positie bevindt als een publiek orgaan zoals het Openbaar Ministerie die het algemeen belang verdedigt. Het Hof stelt vast dat de administratie in haar taak om belastingen ten laste van de staat te innen over verregaande privileges van gemeen recht beschikt die haar in de regel vrijstellen van het vragen van een uitvoerbare titel aan Hoven en rechtbanken om de belasting te innen : de staat geeft zichzelf inderdaad deze titel en verplicht de belastingplichtige die de belasting wenst te betwisten op die manier om de beroepsmogelijkheden die voorzien zijn door de wet te gebruiken door in voorkomend geval een beroep te doen op een advocaat die gespecialiseerd is in fiscale geschillen.

De rechtsplegingsvergoeding blijft dus opeisbaar in fiscale geschillen telkens als de staat in het ongelijk wordt gesteld.

Martin VAN BEIRS

Tijdelijke invoering van een nieuwe investeringsaftrek voor kleine bedrijven

Artikel 51 van de programmawet (I) van 26 december 2013 (B.S., 31 december 2013) heeft het artikel 201 van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 gewijzigd en voert tijdelijk een nieuwe investeringsaftrek voor kleine bedrijven in.

Op basis van deze nieuwe maatregel kunnen kleine bedrijven die in 2014 en 2015 investeren in nieuwe materiële of immateriële vaste activa voor deze jaren een investeringsaftrek vragen van 4% van de investerings- of aanschaffingswaarde van de nieuwe activa. Dit geldt “voor zover dat deze activa rechtstreeks verbonden zijn met de bestaande of verwachte economische activiteit die daadwerkelijk door het bedrijf wordt uitgeoefend”.

Via deze maatregel voert de regering dus voor twee jaar opnieuw de « gewone » investeringsaftrek voor kleine bedrijven in. Als de economische omstandigheden het rechtvaardigen, kan de Koning de maatregel evenwel verlengen.

Deze nieuwe investeringsaftrek geldt enkel voor bedrijven die, op grond van artikel 15 van het Wetboek van Vennootschappen, beschouwd worden als « kleine bedrijven » voor het aanslagjaar ver-

bonden aan de belastbare periode tijdens dewelke de investeringen werden uitgevoerd.

De activa waarvan de waarde, op grond van artikel 205ter van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 in de berekening van het risicokapitaal voor de aftrek voor risicokapitaal, meestal genoemd “notionele intrestaftrek”, zou afgetrokken zijn, worden voor de toepassing van de nieuwe investeringsaftrek nooit geacht als activa bestemd voor de economische activiteit.

Dat betekent vooral dat de materiële vaste activa waarvan de kosten op een onredelijke wijze de professionele noden van het bedrijf overschrijden niet als activa worden beschouwd die in aanmerking komen voor de nieuwe investeringsaftrek.

Daarentegen mogen de kleine bedrijven de nieuwe investeringsaftrek niet toepassen wanneer ze, voor het aanslagjaar tijdens hetwelke de investeringen werden uitgevoerd, onherroepelijk afstand doen van de notionele intrestaftrek waarvan sprake in de artikelen 205bis tot 205novies van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992.

Artikel 201 van het Wetboek van inkomstenbelastingen preciseert ook dat de investeringsaftrek “ steeds in één keer wordt toegepast”. Wanneer er geen of onvoldoende winst is om de investeringsaftrek toe te passen, is de overdracht van de niet-verleende vrijstelling toege-

“

Op basis van de nieuwe maatregel kunnen kleine bedrijven die in 2014 en 2015 investeren in nieuwe materiële of immateriële vaste activa voor deze jaren een investeringsaftrek vragen van 4% van de investerings- of aanschaffingswaarde van de nieuwe activa. Dit geldt “voor zover dat deze activa rechtstreeks verbonden zijn met de bestaande of verwachte economische activiteit die daadwerkelijk door het bedrijf wordt uitgeoefend”

”

laten, maar “ is beperkt tot de volgende belastbare periode”.

Deze maatregel is van kracht gegaan op 1 januari 2014, conform artikel 55 van de programmawet (I) van 26 december 2013.

Nicolas THEMELIN

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**
in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Lida Achtari
Florence Cappuyns
Vivian Lurquin
Pauline Maufort
Séverine Ségier
Nicolas Themelin
Martin Van Beirs

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

Juni 2014

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be